

Arrest

nr. 156 007 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 mei 2008 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen aangevuld.

1.2. Op 21 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 26 februari 2013 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 05.05.2008 en d.d. 26.11.2012 en de aanvullingen d.d. 13.05.2008, 17.09.2009, 19.11.2009, 01.06.2010, 03.03.2011 en 25.07.2011 ingediend door:

J., H. (B. A.) [...]

Nationaliteit: [...]

Geboren op [...]

Adres: [...]

Bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als:

J., H. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Allereerst stelt betrokkene hij in België een gezinsleven heeft opgebouwd. Zo is hij op 21.02.2011 te Gent gehuwd met mevrouw C. M., die in het bezit is van een F-kaart Uit hun relatie en huwelijk zijn reeds twee kinderen geboren.

Wat allereerst de relatie betreft die betrokkene onderhoudt met Mevrouw C. M.; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art.10 §1 eerste lid 5°, van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Vervolgens heeft het gegeven ouder te zijn van twee legaal verblijvende kinderen niet automatisch het verwerven van een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied tot gevolg. Gezien het gedrag van betrokkene vormen deze elementen immers geen reden tot verblijf:

Op datum van 18.06.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve 6 maanden en een geldboete van 1000,00 euro (x 5,5 = 5500,00 euro) met uitstel 3 jaren behalve 200 wegens:

• Verdovende middelen Bezit zonder vergunning: handel; vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging*

Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé- leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft alsook de lokale verankering van betrokkene, met name dat hij vloeiend Nederlands spreekt, verschillende cursussen heeft gevolgd, op regelmatige basis heeft deelgenomen aan de infosessies voor de taalgroep Arabisch in het kader van het project SenO, werkbereid is en werkbeloftes voorlegt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het principe wordt gehanteerd dat hij in eerste instantie zelf de verplichting heeft om zich in regel te stellen met zijn verblijf in België. Hij wist dan ook steeds of diende hij te weten dat de

integratie werd opgebouwd in een periode van illegaal verblijf en diende bijgevolg steeds rekening houden met de mogelijkheid om naar zijn land van herkomst terug te keren.

*Verder verwijst betrokkene naar het Kinderrechtenverdrag, meer bepaald naar de artikelen 3, 5,9 en 16 EVRK Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt Betrokkene is inmiddels meerderjarig (*20.05.1983) en kan zich bijgevolg niet langer dienstig op dit verdrag beroepen.*

Wat tenslotte de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken betreft die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV-Arrest nr 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr, 80233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.012011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Op dezelfde dag wordt verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven gelden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V., K. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

J., H. [...]

Bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als:

J., H. [...]

J, H. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

X 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Op datum van 18.06.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve 6 maanden en een geldboete van 1000,00 euro (x 5,5 = 5500,00 euro) met uitstel 3 jaren behalve 200.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet definieert de synthesesmemorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder

meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie (hierna verkort: de wet van 31 december 2012) aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”*. (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetgever die reeds blijkt uit de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel in een *“repliekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesemorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesemorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesemorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker in de synthesesemorie zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift niet samenvat, doch deze – op enkele paragrafen met theoretische overwegingen in het eerste middel en theoretische overwegingen en herhaling in het tweede middel na – zonder meer integraal herneemt voor de eerste twee middelen. Wat het derde middel betreft, is het een letterlijke herhaling van het middel uit het verzoekschrift. Dit kan niet beschouwd worden als een samenvatting van de middelen. Een volwaardige, werkelijke repliek op de nota is evenmin terug te vinden.

De Raad kan slechts concluderen dat geen wetsconforme synthesesemorie werd neergelegd.

Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen (RvS 16 september 2014, nr. 228.370; RvS 6 oktober 2014, nr. 228.644).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS